

La clau

No em facin gaire cas, però potser vostès han tingut la mateixa impressió a la qual ha arribat aquest sociòleg de pascat amb oli després d'una pedestre observació al carrer. ¿No van notat una proliferació de parades de venda de roses molt per sobre d'altres Sant Jordi? Als floristes habituals, amb cara de resignació davant la invasió d'intrusos, s'hi van sumar els esporàdics. Una legió de desocupats, estudiants universitaris, alumnes d'institut, representants d'entitats i associacions de tota índole i ètnia, portats per aquest esperit d'emprenedor buscavides que s'està posant tan de moda, van ocupar les voreres de Barcelona i (gairebé) van assetjar els incauts transeünts.

Sant Jordi i les roses del mal

BERNAT
Gasulla
SUBDIRECTOR

El sociòleg de fireta també va poder veure que, a més de la concentració de parades i venedors ambulants, es produïa un altre fenomen: la guerra de preus de les roses de Sant

Jordi. Contràriament al que passava en anteriors diades, ahir van sortir a la venda roses a tres i a dos leros. També n'hi va trobar que van topar amb ofertes singulars: cafè amb llet, pasta i rosa per cinc euros. «Senyora, me les prenen de les mans».

Una marea rosa

Són mals temps, i no només per als floristes. En aquests anys de crisi hem vist marees blanques (per la sanitat), verdes (contra els desnonaments) i grogues (en defensa de l'educació pública). La d'ahir va ser una marea rosa en tota regla, celebrada sota múltiples banderes. Moltes d'elles solidàries, altruistes o combatives. Altres, tan prosaiques com el finançament del viatge de fi-

nal de curs.

La rosa com a arma reivindicativa, com a imant de consciències. Amb la vicepresidenta, **Soraya Sáenz de Santamaría**, traient el nas per Barcelona amb la coartada d'una reunió amb els editors; amb molts escriptors esquivant el conflicte laboral a la FNAC; amb les llistes de vendes de llibres elaborades fa dies; amb el president **Mas** posant-li bé la mitra al cardenal **Martínez Sistach**, un podria pensar que tot segueix igual. Però no, després d'aquest miratge, la diada d'ahir va registrar un moviment subterrani de roses del mal, de flors indignades, en venda per sobreviure.

@BernatGasulla

La roda

ENRIC
Marín

Lucena, Iceta i Nadal

La darrera crisi del PSC protagonitzada pel sector més afí a **Joaquim Nadal** era perfectament previsible. Un nou episodi de la pèrdua de centralitat d'un dels dos grans partits sistèmics de la política catalana que va emergir amb la transició democràtica.

El projecte original del PSC fou el resultat d'un pacte entre el socialisme catalanista i el socialisme espanyol. Fruit d'aquest pacte, durant més d'un terç de segle, el PSC ha pogut assegurar amb raó que era el partit que més s'assemblava al país. Referent d'un ampli sector social de centreesquerra que ha viscut amb naturalitat la catalanitat i l'espanyolitat en les seves diferents expressions i combinacions. Un partit perfectament adaptat a un ecosistema polític en què es repartia papers amb el centredreta catalanista.

Però quan, en els darrers deu anys, l'esgotament de l'autonisme ha provocat una autèntica mutació del sistema polític català, el PSC no ha sabut adaptar-

El PSC no ha sabut adaptar-se a l'última mutació del sistema polític català

se. I no per manca d'intel·ligència política. Algunes intervencions de **Maurici Lucena** fan pensar en un partit excèntric, però un polític sòlid i experimentat com **Miquel Iceta** continua fent diagnòstics ajustats. Queda clar que el dilema del PSC no tenia una solució gens còmoda, ni fàcil. Calia escollir entre apostar d'una manera conseqüent pel dret a decidir o condicionar l'estratègia a les necessitats genèriques del socialisme espanyol. A curt termini totes dues opcions significaven una contracció del perímetre electoral, però la primera mantenia el PSC en la nova centralitat política catalana amb opcions reals de participar en la recreació de les esquerres catalanes. Però s'ha escollit l'opció més conservadora. La que resulta més tranquil·litzadora per al PSOE i per a certes elits locals. I ara toca perdre un llençol a cada bugada. Inevitablement. ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

L'equilibrista somnàmbul

El perill d'una tercera recessió en la zona euro radica en l'actitud del BCE i de la Comissió Europea

ANTÓN
Costas

L'economia de la zona euro, i en particular l'espanyola, podria tornar a caure en la recessió; és a dir, caure en una tercera recessió? Em van formular aquesta qüestió en el col·loqui d'una recent conferència a la Corunya, en què havia afirmat que hi ha senyals raonables de recuperació econòmica, encara que aquests senyals encara no han arribat a la butxaca de les famílies.

A cop calent, vaig contestar que no trobava en la història econòmica cap cas d'una economia important que hagués tingut tres recessions successives. Probablement, això és degut a l'aprenentatge que tot sistema polític ben acoblat adquireix en la conducció de la primera i la segona recessió. Per tant, vaig concloure, l'evidència existent porta a descartar que es pugui produir una tercera recessió.

PERÒ CONFESSO que la meua resposta no em va deixar satisfet. En l'actual situació de governança de la zona euro, una tercera recessió no és del tot improbable. En un Estat nació modern ben acoblat hi ha institucions polítiques i econòmiques que tenen la responsabilitat d'afrontar les recessions. Però la Unió Europea no és ni un Estat nació ben acoblat, ni una unió d'estats amb funcions ben definides de les seves parts. És un sistema polític inaca-

bat, amb llacunes i errors institucionals importants que poden ser dramàtics en situacions de crisi com les que vivim.

Val la pena, doncs, plantejar-se quins factors podrien fer que aquest escenari no desitjat d'una tercera recessió pogués arribar a passar, per evitar-lo.

El discurs oficial afirma que ja hem sortit de la segona recessió i que, si som capaços de recolzar reformes que enforteixin la flexibilitat i la capacitat competitiva de l'economia, la recuperació serà duradora.

Però, mirin, com ens vagi en els anys vinents depèn no solament del que fem nosaltres, sinó també del que facin, o no, el Banc Central Europeu (BCE) i la Comissió Europea.

Un banc central compleix diverses funcions que són bàsiques en una economia moderna. Una d'elles és la de ser com una mena de banc de sang amb capacitat i en disposició per fer transfusions quan les circumstàncies ho exigeixen.

En una situació normal, el flux creditici a les empreses i famílies el subministren els bancs. Però la situació que estem vivint no és normal. Després de la crisi financera del 2008, el crèdit ha deixat d'arribar a les empreses i a les famílies; i després de la crisi de deute del 2010, els ha passat el mateix als governs. En els dos casos, l'aixeta de crèdit s'ha assecat. És en aquestes situacions quan

LEONARD BEARD

El banc central ja hauria d'estar substituint la banca en la funció de portar crèdit al sistema

el paper d'un banc central es converteix en determinant per a la recuperació.

Continuant amb la metàfora, podem estar disposats a fer exercici perquè el nostre cos sigui més flexible i s'adapti millor a les circumstàncies del treball. Però el cor ha de fer arribar la sang a tot el cos. En cas contrari el nostre esforç de millora és inútil. ¿Com es comportaria un bon metge en aquesta situació? Arribaria a la conclusió que és necessari fer un bypass per complementar temporalment la funció del cor i fer que la sang arribés a les diferents parts vitals del cos.

De la mateixa manera, quan els

bancs no fan la seva funció, el banc central ha d'estar disposat a fer transfusions de crèdit que vagin directament a mantenir l'activitat de les parts vitals del sistema econòmic.

¿Com ha actuat fins ara el BCE? La seva conducta sembla la d'un equilibrista sobre una corda amb un únic objectiu: salvar l'euro. Aparentment aliè a la resta de perills: deflació, estabilitat social (l'atur) i estabilitat política (la democràcia). La famosa frase de **Mario Draghi**, el president del BCE, el juliol del 2012 exemplifica aquesta conducta: «Farem tot el que sigui necessari per salvar l'euro». Però no va dir res sobre salvar l'economia.

No és que no vegi aquests perills, però actua com un somnàmbul que camina despert, però sense veure el que té al voltant. Aquesta actitud d'equilibrista somnàmbul és la que pot portar l'economia de la zona euro a una nova recessió. O a una situació d'estancament prolongat, a la japonesa.

PERÒ, sens dubte, aquesta metàfora és exagerada i no fa del tot justícia al BCE. Per dos motius. Primer, perquè **Draghi** ha declarat que el consell, en la reunió de fa dues setmanes, va acordar, per primera vegada per unanimitat de tots els membres, estar preparat per actuar amb tota la seva artilleria per evitar el risc de deflació i nova recessió. De moment únicament són paraules, però són importants.

I, segon, perquè en aquesta història hi ha un altre equilibrista somnàmbul: la Comissió Europea. Però d'aquesta en parlaré un altre dia. ≡

Catedràtic de Política Econòmica (UB).